2022-18, 20 i 21-RE

Causa 2022-18, 20 i 21-RE

(Barbolla Barbero i d'altres c/ Principat d'Andorra)

Números de registre: 155-2022, 158-2022 i 160-2022. Recursos d'empara

Sentència del 13 de juny del 2022

BOPA núm. 75, del 22 de juny del 2022

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 29 de març del 2022, per la representació processal dels Srs. Sergi Barbolla Barbero, Miquel Àngel Barbolla Airòs, Marisa Barbero Pérez i Tania Dos Santos Covelinhas, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència 002-2022 del 8 de març del 2022, dictada pel Ple del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a la presumpció d'innocència, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li la sentència impugnada, retrotraient les actuacions al moment anterior al pronunciament de la sentència esmentada, ordenant al Ple del Tribunal Superior de Justícia que reconegui l'existència de l'error judicial i el mal funcionament de l'Administració de Justícia, així com que declari els efectes indemnitzatoris procedents, amb inclusió de les costes processals del procediment d'empara 2021-13 i 14-RE, i, les costes processals actuals;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 30 de març del 2022, per la representació processal del Sr. David Alexandre Regalo Alves, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència 003-2022 del 8 de març del 2022, dictada pel Ple del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració del dret esmentat, que anul·li la sentència impugnada, retrotraient les actuacions al moment anterior al seu pronunciament, ordenant que es reconegui l'existència de l'error judicial i el mal funcionament de l'Administració de Justícia, així com que declari els efectes indemnitzatoris que siguin procedents en aquest sentit, amb inclusió de les costes processals del procediment d'empara 2021-13 i 14-RE. També demana la condemna de l'Estat andorrà al pagament de les costes processals d'aquest recurs d'empara;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 30 de març del 2022, per la

representació processal del Sr. Soleman Raguig El Bachiri, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència 004-2022 del 8 de març del 2022, dictada pel Ple del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració del dret esmentat, que anul·li la sentència impugnada, retrotraient les actuacions al moment anterior al seu pronunciament, ordenant que es reconegui l'existència de l'error judicial al·legat, amb els efectes indemnitzatoris que siguin procedents en aquest sentit. Per acabar, demana que no es faci una expressa imposició de les costes processals causades;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 20 d'abril del 2022, que va acumular els recursos d'empara 2022-18-RE, 2022-20-RE i 2022-21-RE i va admetre a tràmit la causa acumulada, sense efectes suspensius;

Vist l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 26 d'abril del 2022, per la representació processal dels Srs. Sergi Barbolla Barbero, Miquel Àngel Barbolla Airòs, Marisa Barbero Pérez i Tania Dos Santos Covelinhas;

Vist l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 10 de maig del 2022, per la representació processal del Sr. David Alexandre Regalo Alves;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 10 de maig del 2022, pel Govern;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 10 de maig del 2022, pel Ministeri Fiscal;

Vist l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 12 de maig del 2022, per la representació processal del Sr. Soleman Raguig El Bachiri;

Vistes les conclusions formulades dintre de termini per les representacions processals respectives dels recurrents, pel Govern i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Joan Manel Abril Campoy;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El 10 de maig del 2020, en el marc d'una causa seguida per un presumpte delicte major d'introducció i de possessió de droga tòxica tipus marihuana destinada al tràfic en gran quantitat i per

una presumpta contravenció penal continuada de consum continuat de cànnabis o droga de toxicitat similar, la Batllia de Guàrdia va decretar la presó preventiva sense fiança dels recurrents; aquesta presó preventiva va ser prorrogada per la batlle instructora per un període de 4 mesos; posteriorment, la batlle instructora va substituir la mesura de presó provisional per la de llibertat provisional condicionada a diverses obligacions.

No obstant això, el Tribunal de Corts va revocar aquesta llibertat provisional, motiu pel qual la batlle instructora va decretar de nou la presó provisional, estimant-se en el marc del procediment d'*habeas corpus* endegat per les representacions processals respectives dels Srs. Sergi Barbolla Barbero, David Alexandre Regalo Alves i Soleman Raguig El Bachiri, que la presó provisional havia estat suspesa, havent-se de reprendre el còmput a partir del dia de reingrés al Centre Penitenciari.

1.2. Els recurrents esmentats van presentar un recurs d'empara contra les decisions recaigudes en el marc del procediment d'*habeas corpus*, i, el 19 d'abril del 2021, el Tribunal Constitucional va dictar una sentència, recaiguda en la causa 2021-13 i 14-RE, en què estimava parcialment el recurs d'empara, ja que va considerar que l'incident de la posada en llibertat provisional condicionada dels recurrents no modificava la data de la finalització de la mesura de presó provisional adoptada i afegia que en haver considerat que el període de llibertat provisional condicionada havia suspès l'execució de la durada prevista per a la presó provisional, la jurisdicció ordinària havia desvirtuat el caràcter cautelar de la presó provisional i havia vulnerat el dret a la llibertat individual dels recurrents, protegit a l'article 9.1 de la Constitució.

1.3. Atesa l'estimació de la vulneració dels seus drets, els recurrents i altres processats en la causa que es trobaven en la mateixa situació, van adreçar diverses accions en responsabilitat patrimonial de l'Estat per error judicial o pel funcionament anormal de l'Administració de Justícia, a fi d'obtenir una reparació pels danys i perjudicis que els hauria causat la detenció improcedent.

1.4. En les sentències del 8 de març del 2022, el Ple del Tribunal Superior de Justícia va desestimar les pretensions dels recurrents.

1.5. Les representacions processals respectives dels recurrents van interposar, doncs, els recursos d'empara 2022-18-RE, 2022-20-RE i 2022-21-RE esmentats en l'encapçalament, per una presumpta vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució, i, en el cas del recurs 2022-18-RE, també per una presumpta vulneració de la presumpció d'innocència.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació dels recurrents

- Els recurrents fonamenten els seus recursos en la vulneració del dret a la jurisdicció, en el vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret per part del Ple del Tribunal Superior de Justícia.

- En primer terme, retreuen que la interpretació del Ple refusa la indemnització per la privació de llibertat, tot entenent que no va existir un error judicial i que l'aplicació del dret entre el Tribunal Constitucional i la justícia ordinària pot discrepar, sense que per això s'hagi de considerar que la interpretació dels tribunals ordinaris sigui il·lògica, mancada de racionalitat i intel·lectualment insostenible.

- També al·leguen que la decisió presa sobre la presó provisional infringia l'anterior doctrina del Tribunal Constitucional (veg. la sentència del 7 d'abril del 2014, recaiguda en la causa 2014-2 i 4-RE), així com el criteri anterior del Tribunal de Corts, de manera que era difícil excloure l'error judicial, ja que se'ls va privar il·legalment del seu dret a la llibertat, quan, en cas de dubte, ha de prevaler el dret a la llibertat.

- Afegeixen que el Ple ha fet una lectura errònia de la sentència del Tribunal Constitucional dictada en la causa 2021-13 i 14-RE. El Tribunal Constitucional no es referia a dubtes interpretatius de la llei i va ser contundent amb la interpretació que calia efectuar respecte de la presó provisional, sense que l'absència de reconeixement exprés a ser indemnitzats pugui implicar que es requereixi la menció expressa per poder obtenir la indemnització.

- Altrament, els recurrents de la causa 2022-18-RE manifesten que se'ls hi ha vulnerat igualment el dret a la presumpció d'innocència. Entenen que el Ple va considerar que en el seu dia se'ls hi podrà compensar el temps de privació de llibertat "*il·legal*" amb una eventual condemna en el procediment penal adreçat contra ells. Aquest argument esdevé contrari a la presumpció d'innocència i ha de decaure perquè el temps que s'abona és el de presó provisional i no el de detenció il·legal, i, si la responsabilitat penal s'extingís (mort o altre motiu) restaria sense dret a reparació.

- Per acabar, demanen substancialment, que el Tribunal Constitucional atorgui l'empara sol·licitada, que declari les vulneracions esmentades, que anul·li les sentències impugnades, retrotraient les actuacions al moment anterior al seu pronunciament, ordenant que es reconegui l'existència de l'error judicial i el mal funcionament de l'Administració de Justícia, així com que es declarin els efectes indemnitzatoris que siguin procedents en aquest sentit, amb inclusió de les costes processals del procediment d'empara 2021-13 i 14-RE. També demanen la condemna de l'Estat andorrà al pagament de les costes processals d'aquests recursos d'empara.

2.2. Argumentació del Ple del Tribunal Superior de Justícia

- El Ple recorda que l'obligació imposada a l'Estat de reparar per causa d'un error judicial -article 10 de la Llei qualificada de la Justícia- es limita al supòsit en què l'òrgan jurisdiccional ha dictat una resolució absurda, irracional, horrorosa, injustificable o exorbitant.

- Considera que els raonaments de la batlle i del Tribunal de Corts no podien ser descrits per cap d'aquests qualificatius, tot i haver estat invalidats pel Tribunal Constitucional.

- El Ple entén que la divergència interpretativa entre el Tribunal Constitucional i la jurisdicció ordinària és una simple diferència d'apreciació, que no es tradueix necessàriament en un disfuncionament de l'Administració de Justícia, i que, per tant, no dona dret a indemnització pels perjudicis que s'haguessin pogut causar.

2.3. Argumentació del Ministeri Fiscal

- El Ministeri Fiscal entén que no s'ha vulnerat el dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, perquè les resolucions dictades no són il·lògiques, no raonables, absurdes o arbitràries. No s'ha discutit la vulneració del dret a la llibertat dels recurrents en empara (article 9 de la Constitució), reconeguda pel Tribunal Constitucional en la sentència del 19 d'abril del 2021, afegint que en

compliment d'aquesta sentència van ser posats en llibertat. Quant a l'obligació d'indemnitzar als recurrents, el Ministeri Fiscal exposa que no qualsevol actuació de l'Administració de Justícia pot ser considerada un error judicial o un mal funcionament.

- Afirma, doncs, que el Ple ha de valorar en cada cas concret si existeix un error judicial o un funcionament anormal. De la sentència constitucional del 19 d'abril del 2021, s'infereix que podia existir el dubte i que, per tant, dues interpretacions eren possibles, de manera que decantar-se per una d'elles no pot suposar una equivocació evident, indubtable o palmària.

- En relació amb la pretesa vulneració del dret a la presumpció d'innocència, al·legada pels recurrents de la causa 2022-18-RE, considera que la seva representació processal ha interpretat incorrectament el paràgraf setè del considerant tercer de la sentència impugnada. En efecte, aquesta sentència no declara que el temps de presó preventiva es descomptarà de la penal final imposada, sinó que la sentència constata la diferència de còmput entre presó provisional i arrestos domiciliaris.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que desestimi aquests recursos d'empara i que declari que no s'ha produït cap vulneració de drets fonamentals.

2.4. Argumentació del Govern

- El Govern assenyala que les sentències del 8 de març del 2022, dictades pel Ple, han respost totes les pretensions dels recurrents, i que el seu contingut no és irraonable, il·lògic o arbitrari.

- L'apreciació sobre el còmput de la presó provisional és una qüestió de legalitat ordinària i la interpretació feta pel Ple no és arbitrària

- El Govern addueix que no hi ha hagut la concurrència d'un funcionament anormal de la Justícia, ni cap error judicial, ja que tan sols es tracta d'una discrepància de criteri entre els tribunals ordinaris i el Tribunal Constitucional.

- Quant a la vulneració del dret a la presumpció d'innocència al·legada per alguns dels recurrents, el Ple cita l'article 208 del Codi de procediment penal respecte de l'abonament de la presó preventiva i del de l'arrest domiciliari, així com el grau d'aflicció que és diferent entre una persona privada de llibertat i aquella que només ha de complir una sèrie d'obligacions.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que desestimi aquests recursos d'empara i que declari que no s'ha produït cap vulneració de drets fonamentals.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El recurs d'empara no converteix el Tribunal Constitucional en una tercera instància ni en un tribunal suprem; l'únic objecte del recurs d'empara és el de verificar que les decisions impugnades estiguin motivades i es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic ni absurd i que no vulnerin cap dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució.

3.2. Pel que fa a l'eventual vulneració de la presumpció d'innocència, que es denuncia en el recurs d'empara 2022-18-RE, els recurrents entenen que el raonament del Ple, conforme al qual el temps

de privació "*il·legal*" de llibertat es podrà abonar amb una eventual condemna en el procediment penal instat en contra seva, ha de decaure perquè només es pot restar el temps de presó provisional, no la detenció il·legal, i, perquè, al marge que Andorra no té previst un atenuant per a les vulneracions de drets fonamentals durant un procés, els recurrents poden ser absolts o morir abans de la vista, i això els deixaria sense dret a la reparació.

3.3. Aquest motiu no pot prosperar, perquè no s'ha produït cap vulneració del dret a la presumpció d'innocència. El Ple no va manifestar que el temps de privació de llibertat il·legal s'hagi de deduir d'una eventual condemna, sinó que exposa que la situació d'una persona privada de llibertat no és equiparable a la situació de la persona que només ha de complir una sèrie d'obligacions i que té els moviments limitats, però pot continuar amb la seva vida quotidiana. Afegeix que l'article 208 del Codi de procediment penal preveu l'abonament de la presó preventiva i dels arrestos domiciliaris, amb equivalències per aquests darrers segons s'hagin complert al domicili o al Centre Penitenciari.

3.4. Respecte de l'altre motiu, és a dir, aquell referent a la vulneració del dret a la jurisdicció de l'article 10.1 de la Constitució, en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, tots els recurrents coincideixen.

Les representacions processals de les parts recurrents, després del pronunciament de la sentència d'aquest Tribunal Constitucional del 19 d'abril del 2021, van formular una demanda contra l'Estat en què sol·licitaven una indemnització derivada de l'existència d'un error judicial o d'un funcionament anormal de la Justícia.

Resta clar que en aquest supòsit, la pretesa vulneració del dret a obtenir una decisió fonamenta en Dret no s'ha produït quant a l'argumentació d'un error judicial, entès per la jurisprudència com aquella equivocació evident, indubtable o palmària en la determinació dels fets o en l'aplicació o en la interpretació de la llei, sinó que allò que cal examinar és si la decisió de refusar l'existència d'un funcionament anormal de l'Administració de Justícia es troba o no fonamentada en Dret.

3.5. La sentència del Ple, en l'últim paràgraf del fonament de dret segon i en el primer, el segon i el penúltim paràgrafs del fonament de dret tercer, justifica la inexistència d'un funcionament anormal.

Així s'afirma que la indeguda privació de llibertat declarada pel Tribunal Constitucional no deriva d'un defectuós funcionament de l'Administració de Justícia, sinó d'una interpretació diferent del Tribunal Constitucional i s'afegeix que la revocació o l'anul·lació d'una resolució no suposa necessàriament l'existència d'un error judicial (article 10.2 de la Llei qualificada de la Justícia). Aquesta discrepància entre l'aplicació i la interpretació en matèria de drets constitucionals no significa que el criteri de la jurisdicció ordinària no sigui lògic, raonable o justificable intel·lectualment.

I conclou que el Tribunal Constitucional posa de manifest en la seva sentència l'existència de dues interpretacions en la matèria i que l'equilibri entre el dret a la llibertat i les disposicions legals determina que, en cas de dubte, hagi de prevaler el dret a la llibertat. Per tant, si existeixen dubtes d'interpretació, la interpretació feta per la jurisdicció ordinària no és errònia.

3.6. El cànon de constitucionalitat respecte de l'exigència de motivació i del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret ha estat explicitat en reiterades ocasions per aquest Tribunal.

Així, ens hem pronunciat reiteradament sobre el deure de motivació (veg. per ex. la sentència del 2 d'abril del 2012, recaiguda en la causa 2011-37-RE, la sentència del 12 d'octubre del 2018, recaiguda en la causa 2018-21-RE, i, la sentència del 9 de setembre del 2019, recaiguda en la causa

2019-34-RE).

La doctrina del Tribunal Constitucional ha estat constant en destacar que el deure de motivar les resolucions judicials, no només present a l'article 10, sinó també a l'article 86.2 de la Constitució ("*2. En tot cas, les sentències seran motivades, fonamentades en l'ordenament jurídic i notificades fefaentment*"), deriva de la necessitat que els jutges expliquin el raonament emprat per tal que els justiciables puguin entendre els motius pels quals les seves pretensions han estat totalment o parcialment rebutjades.

La motivació és una conseqüència de la bona administració de Justícia (veg. la sentència del Tribunal Europeu dels Drets Humans recaiguda en la causa García Ruiz c/ Espanya, *GC* núm. 30544/96, del 21 de gener de 1999, §26), alhora que requereix que es recolzi en criteris objectius derivats del dret. A més, i no es pot oblidar, la motivació de les resolucions judicials i, per tant, l'explicitació de l'aparell argumentari per acollir o refusar les pretensions de les parts és aquell que possibilita que els tribunals superiors, els quals han de resoldre els recursos contra les resolucions judicials, puguin conèixer les raons en què s'ha fonamentat l'òrgan judicial *a quo* en la seva resolució.

Per últim, però no menys important, el Tribunal Europeu dels Drets Humans ha assenyalat que la motivació ha de contenir una exigència de rigor i de qualitat. I, en aquest sentit, s'han equiparat a les denegacions de justícia aquelles fonamentacions estàndards, esquelètiques o vagues (veg. la sentència recaiguda en la causa Georgiadis c/ Grècia, núm. 21522/93, del 29 de maig de 1997, §42-43, i la sentència recaiguda en la causa Higgins c/ França, núm. 134/1996/753/952, del 19 de febrer de 1998, §42-43).

3.7. El cànon de constitucionalitat en matèria de l'obtenció d'una decisió fonamentada en Dret determina que el Tribunal Constitucional només pot considerar que s'ha produït aquest dèficit quan la resolució judicial dictada es fonamenta en arguments o en una valoració probatòria absurda, contrària a la lògica o a la raó o amb patents errades materials.

La sentència d'aquest Tribunal Constitucional del 19 d'abril del 2021, recaiguda en la causa 2021-13 i 14-RE, determina que la interpretació de la llei correspon a la jurisdicció ordinària i que, en relació amb el dret a la llibertat, ha de verificar que aquesta respecti l'equilibri essencial entre el dret fonamental a la llibertat i les restriccions legals (veg. 3.3). I, amb posterioritat, s'estableix que en el marc de l'equilibri entre les disposicions legals i el dret a la llibertat, aquest ha de prevaler en cas de dubte, de manera que la presó provisional més enllà del 10 de gener del 2021 era, en aquell cas, il·legal.

Allò que posa de manifest aquest Tribunal Constitucional és que, en cas de dubte entre el dret a la llibertat i les restriccions legals, s'ha de prioritzar el dret a la llibertat i, per tant, determina un clar criteri interpretatiu que ha de seguir la jurisdicció ordinària, de conformitat amb la vinculació de les sentències del Tribunal Constitucional que s'imposa als poders públics.

3.8. El fet de declarar que no s'incorre en un funcionament anormal de l'Administració de Justícia perquè el Tribunal Constitucional ha efectuat una interpretació diferent de la de la jurisdicció ordinària en relació amb el còmput de la llibertat provisional, no es pot entendre com a una motivació raonable o lògica.

En efecte, no és lògic, ni ajustat a una motivació raonable, refusar el dret a la indemnització per un funcionament anormal de la Justícia, com a conseqüència d'una privació il·legal del dret a la llibertat,

que ha estat declarada pel Tribunal Constitucional, i fonamentar-ho en una interpretació del dret a la llibertat diferent, derivada del còmput de la presó provisional per part dels tribunals ordinaris. I no ho és, perquè en virtut de l'article 2.1 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, les decisions del Tribunal Constitucional vinculen als poders públics i als particulars i les seves sentències tenen el valor de cosa jutjada, alhora que la seva doctrina interpretativa de la Constitució, i que serveix de fonament a les seves sentències, vincula també als diferents òrgans de la jurisdicció ordinària (article 2.2). En aquest sentit, si el Tribunal Constitucional ha considerat il·legal el temps de privació de llibertat patit pels recurrents i aquests sol·liciten una indemnització basada en el funcionament anormal de l'Administració de Justícia respecte d'aquesta qüestió, no resulta acomodat a la raó ni a la lògica entendre que l'Administració de Justícia funciona de forma normal quan adopta interpretacions del dret constitucional a la llibertat oposades a aquella mantinguda per aquest Tribunal en la seva sentència del 19 d'abril del 2021.

3.9. Per consegüent, cal estimar l'al·legació dels recurrents sobre la vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret per tal com el Ple del Tribunal Superior de Justícia no ha respectat el cànon de constitucionalitat establert al respecte.

3.10. Pel que fa a la sol·licitud de condemna en costes, s'ha de recordar que l'article 92 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional només preveu la condemna en costes en funció de la desestimació del recurs en relació amb el recurrent. Per tant, una condemna en costes especial no és procedent.

Decisió:

En atenció a tot això que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

Ha decidit:

1. Estimar parcialment el recurs d'empara 2022-18-RE, presentat per la representació processal dels Srs. Sergi Barbolla Barbero, Miquel Àngel Barbolla Airòs, Marisa Barbero Pérez i Tania Dos Santos Covelinhas.

2. Estimar íntegrament els recursos d'empara 2022-20-RE i 2022-21-RE, presentats per les representacions processals respectives dels Srs. David Alexandre Regalo Alves i Soleman Raguig El Bachiri.

3. Declarar que s'ha vulnerat el dret fonamental a la jurisdicció, en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, de tots els recurrents.

4. Declarar que no s'ha vulnerat el dret a la presumpció d'innocència dels Srs. Sergi Barbolla Barbero, Miquel Àngel Barbolla Airòs, Marisa Barbero Pérez i Tania Dos Santos Covelinhas.

5. Anul·lar les sentències del Ple del Tribunal Superior de Justícia, 002-2022, 003-2022 i 004-2022 del 8 de març del 2022.

6. Retrotreure les actuacions davant el Ple del Tribunal Superior de Justícia en el moment del pronunciament de les sentències abans esmentades.

7. Declarar que un pronunciament especial en matèria de costes no és procedent.

8. Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a les representacions processals respectives dels recurrents, al Govern, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 13 de juny del 2022.

Josep-D. Guàrdia Canela
President

Jean-Yves Caullet
Vicepresident

Joan Manel Abril Campoy
Magistrat

Dominique Rousseau
Magistrat